

Arrest

nr. 74 259 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. COPINSCHI, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 9 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u in 2000 genaturaliseerd werd tot Rus, van Armeense origine bent en op 7 november 1976 in Yerevan geboren werd. In 1997 verhuisde u naar Rusland. Daar woonde u in Sayanogorsk en brede omgeving. Vanaf 1997 werkte u als bodyguard voor Vladimir POPOV, de Minister van Financiën van de deelrepubliek Chakasië (Siberië). In de zomer van 2007 vertrok POPOV naar Moskou en hielp hij u aan een job als veiligheidschef bij de aluminiumfabriek in Sayanogorsk. Twee maanden nadat u daar begon te werken, stelde u vast dat S.(...) Z.(...), de directeur van de fabriek, in illegale praktijken betrokken was. De directeur vroeg u hieraan mee te werken, wat u weigerde. Twee dagen later had u hierover een nieuw gesprek met de directeur. U maakte met een dictafoon opnames van dit gesprek. Twee dagen later vertelde u de burgemeester van Sayanogorsk, L.(...) B.(...), over de illegale praktijken. Op 5 januari 2008 vloog uw huis 's avonds in brand. De lokale politie kwam en keek toe. Enkele bewakers van de directeur kwamen langs en bedreigden u. De volgende dag besliste de politie dat het incident gesloten werd. Jullie verhuisden naar de woning van uw vriend A.(...) A.(...). U ging niet meer naar uw werk. Vanaf een maand na de brand kreeg u bijna dagelijks dreig telefoons van onbekende personen. Eind augustus 2008 vielen vijf drugsverslaafden u vlakbij de markt aan. Iemand sloeg u langs achter met een metalen voorwerp. U viel op de grond en verloor het bewustzijn. U werd in coma naar het ziekenhuis gebracht. U verbleef een maand in de ziekenhuizen van Abakan en Sayanogorsk. In 2009 verhuisde u naar Krasnoyarsk. Op 5 februari 2011 werd u in Krasnoyarsk aan de ingang van uw woning aangevallen door drie personen met een mes. U probeerde zich te verdedigen en pakte het mes. Hierbij sneed de aanvaller in uw drie vingers. Dezelfde dag bracht uw vriend Andre u naar Kapjova. Uiteindelijk verliet u Kapjova op 28 april 2011. U spoorde met uw oudste dochter Nina naar Moskou. Daar verbleef u vier dagen bij uw vriend Geram. In Moskou stapte u in een bus naar België. Onderweg sliep u een nacht in een hotel in Minsk. Op 12 mei 2011 bereikte u België. Dezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een medisch voorschrift, drie Russische medische attesten, een mededeling, een beslissing, een brief van de gouverneur en een filmpje met een televisiereportage.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Rusland problemen heeft met de directeur van het bedrijf waar u werkte en zijn handlangers. Deze problemen ontstonden nadat u ontdekte dat de directeur zich aan illegale praktijken bezondigde. Vooreerst moet ik opmerken dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend economische en civielrechtelijke problemen omwille van een discussie met uw directeur over illegale praktijken, de brand van uw huis, vandalisme aan uw winkel en een aanval door drugsverslaafden. U verklaarde dat u nooit problemen kende met de autoriteiten in Rusland (CGVS, p. 15). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u dat u nooit contact had met de politie, behalve bij de brand van uw huis (CGVS, p. 16). In verband met de illegale praktijken van uw directeur had u een gesprek met de burgemeester. Hierna contacteerde u de burgemeester echter niet meer (CGVS, p. 11 en 16). Ook de gouverneur contacteerde u enkel na de brand en niet na uw latere problemen, hoewel u verklaarde dat u de gouverneur vroeger dagelijks zag (CGVS, p. 7 en 16). U raadpleegde geen advocaat en diende nergens officieel klacht in, ook niet aangaande de brand van uw huis (CGVS, p. 12 en 16). U gaf nochtans aan dat de onbekenden die u telefonisch bedreigden, bang waren dat u klacht zou indienen in Moskou (CGVS, p. 12), waaruit blijkt dat u mogelijk op bescherming had kunnen rekenen. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was. Deze verwachting is des te sterker tegenover u, die verklaarde jurist van opleiding te zijn (CGVS, p. 5) en als bodyguard in aanraking te komen met ministers en andere belangrijke personen in de Russische Federatie (CGVS, p. 6-7). Gezien uw asielaanvraag vreemd is aan de Vluchtelingenconventie, moet ik onderzoeken of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Allereerst kon u de Belgische asielinstanties onvoldoende overtuigende bewijzen voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben als gevolg van uw weigering om in het bedrijf waar u tewerkgesteld was aan illegale praktijken mee te werken. U legde weliswaar drie Russische medische attesten voor in verband met uw verblijven in verschillende ziekenhuizen. Het medisch attest van dokter VLADIMIROV beschrijft uw medische toestand en uw verblijf in het ziekenhuis van 1 tot 12 september 2008. Het document vermeldt dat u een trauma opliep in "criminele omstandigheden". Het medisch attest van dokter GLINJANOVA, beschrijft uw medische toestand en uw verblijf in het ziekenhuis van 12 tot 26 september 2008. Dit document vermeldt dat u vier weken ervoor een trauma opliep. Het medisch attest van de dokters G.(...) en J.(...) beschrijft uw medische toestand en uw verblijf in het ziekenhuis van 7 tot 16 mei 2009. Dit

document vermeldt dat u acht maanden voordien een zwaar hersenschedelletsel opliep. Deze drie attesten vermelden echter niet in welke omstandigheden u concreet uw trauma en verwondingen zou hebben opgelopen. De documenten zeggen dan ook niets over de problemen die u zou gekend hebben en die u, naar aanleiding van het bezit van compromitterende informatie over de illegale praktijken waaraan uw directeur zich zou hebben bezondigd, ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten. De door u ingediende beslissing van majoor D.(...) en kapitein K.(...) tot weigering van het starten van een strafzaak, d.d. 8 januari 2008 (document 5 in groen mapje) vermeldt dat er geen vuur rond uw huis werd aangestoken en geen sporen van opzettelijke brandstichting werden gevonden. De auteurs van deze beslissing menen dat een verkeerde omgang met de kachel en veiligheidsinrichting van de kachel de vermoedelijke oorzaak van de brand vormen. Bovendien vermeldt de beslissing dat u op de hoogte werd gesteld over beroepsmogelijkheden tegen deze beslissing, die u klaarblijkelijk niet heeft uitgeput. Majoor D.(...) stelt in zijn mededeling van 8 januari 2008 (document 4 in groen mapje) dat er geen gerechtelijk onderzoek zal worden ingesteld naar aanleiding van de brand van uw huis op 5 januari 2008 wegens gebrek aan bestanddelen van een strafbaar feit. Deze documenten bewijzen bijgevolg hoegenaamd niet dat iemand anders verantwoordelijk zou zijn voor de brand van uw huis. De brief van de gouverneur, d.d. 14 februari 2008, stelt dat u geen recht heeft op een schadevergoeding naar aanleiding van de brand van uw huis. De gouverneur adviseert u om hieromtrent de sociale dienst van Sayanogorsk of het lokale Ministerie van Arbeid en Sociale Ontwikkeling te contacteren. Klaarblijkelijk heeft u deze stappen niet ondernomen. Het filmpje op de USB-stick (CD in groene mapje) toont een reportage van TV STS over het blussen van de brand van uw huis. De reportage vermeldt de naam van de eigenaar en het adres van het bewuste huis niet. In de reportage wordt uitgelegd dat zelfs de brandweer van de aluminiumfabriek ter hulp snelde. De beslissing, de mededeling, de brief van de gouverneur en het filmpje in verband met de brand van uw huis bewijzen bijgevolg niets over de problemen die u na de brand van uw huis in januari 2008 zou ondervonden hebben en die er zouden hebben toe aangezet de Russische Federatie te verlaten. U slaagde er bijgevolg niet in de Belgische asielinstanties een authentiek en geloofwaardig document voor te leggen waaruit blijkt dat u omwille van het bezit van compromitterende informatie, met name een audio-opname van een gesprek over de illegale praktijken in de aluminiumfabriek waar u als veiligheidschef werkte, vervolgd zou zijn geweest. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd. Bovendien blijkt dat de periode tussen uw laatste problemen en uw vlucht naar België opvallend lang was. Op 5 februari 2011 werd u in Krasnoyarsk aangevallen door drie personen met een mes. Hierna verhuisde u naar Kapjova (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u Kapjova uiteindelijk eind april 2011, dus bijna drie maanden na het laatste incident in Krasnoyarsk, ontvlucht bent (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u niet vroeger kon vluchten omdat u nog dingen moest regelen voor uw vertrek en enkele winkels moest verkopen (CGVS, p. 14). Het feit dat u uw vlucht zo lang uitstelde, doet ernstige vragen rijzen over de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Voorts kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u per trein van het dorpje Kapjova (Siberië) naar Moskou reisde. Na een vierdaags verblijf in Moskou reisde u per bus verder naar België (CGVS, p. 8). U was tijdens deze reis niet in het bezit van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 9). U stelde dat u na Minsk twee keer werd gecontroleerd. Controleurs stapten in de bus maar u en uw dochter werden niet benaderd (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte controles in bussen worden uitgevoerd, waarbij alle passagiers worden gecontroleerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone in een bus te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u in een bus, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden, de EU zou zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een te hebben gehad (CGVS, p. 8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan ook geen geloof worden gehecht aan de verklaring dat uw Russisch binnenlands paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, verloren ging tijdens de brand van uw huis in januari 2008 en dat u nadien (u verliet de Russische Federatie immers pas in mei 2011 of meer dan drie jaar later) geen nieuw binnenlands Russisch paspoort aanvroeg (CGVS, p. 7-8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan ik een kopie aan het administratieve dossier toevoegde, blijkt immers dat het praktisch onmogelijk is om deel te nemen aan het maatschappelijk leven in de Russische Federatie zonder een geldig legitimatiebewijs. U bezocht na het verlies van uw Russisch binnenlands paspoort echter

verschillende keren het ziekenhuis en verkocht uw winkels in februari 2011 (CGVS, p. 6 en 13-15). Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw binnenlands Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie (uit uw verklaringen blijkt dat u in Sayanogorsk, Abakan, Krasnoyarsk en Kapjova woonde (CGVS, p. 3-4)) of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. In ditzelfde verband benadruk ik dat u noch uw gezinsleden een identiteitsdocument voorlegden aan de Belgische asielinstanties. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang. Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming. Het laatste door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document (een medisch voorschrift) kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het voorschrift van dokter C.(...), d.d. 8 juli 2011, vermeldt enkel dat u die dag op consultatie bent geweest. Dit document vertelt niets over de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet de Russische Federatie te verlaten. Met betrekking tot uw geheugenproblemen die u en uw vrouw aanhaalden (CGVS, p. 16, CGVS vrouw, p. 5 en DVZ vragenlijst vrouw, 3.5), kan worden opgemerkt dat de door u ingediende medische attesten weliswaar aantonen dat u neurologische problemen heeft. Uit deze documenten blijkt echter nergens dat u zich hierdoor bepaalde zaken met betrekking tot uw asielrelaas niet meer zou kunnen herinneren. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat de vastgestelde vaagheden hieraan te wijten zouden zijn. Volledigheidshalve voeg ik nog toe dat ik ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw L.(...) O.(...) (O.V. 6.812.470) besloot tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus." Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan:

" 1. Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951

a)

Volgens het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties wordt, "het element van vrees - hetgeen een geestestoestand is en een subjectieve voorwaarde- nog verduidelijkt door het woord "gegronde". Dit woord impliceert dat het niet enkel de geestestoestand van de betrokkene is die zijn hoedanigheid van vluchteling bepaalt maar dat deze geestestoestand gebaseerd moet zijn op een objectieve situatie. De woorden "gegronde vrees" dekken dus gelijktijdig een subjectief element en een objectief element en, om het bestaan van een redelijke vrees te beoordelen, moeten deze twee elementen in rekening genomen worden.

Het in rekening nemen van het subjectief element impliceert noodzakelijkerwijze een beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker, gelet op het feit dat de psychologische reacties van individuen niet noodzakelijk identiek zijn in dezelfde omstandigheden (...) » (vrije vertaling).

Het Hoog Commissariaat verduidelijkt eveneens dat « de uitgedrukte vrees moet beschouwd worden als gegrond als de verzoeker op een redelijke manier kan aantonen dat het leven voor hem ondraaglijk is geworden in zijn land van oorsprong omwille van de redenen aangegeven in de definitie of dat het dit zou zijn, om dezelfde redenen, als hij zou terugkeren." (vrije vertaling)

Bovendien wordt er eveneens gesteld dat "het niet vereist is dat de ingeroepen argumenten steunen op de persoonlijke ervaring van de verzoeker. Zo kan het lot ondergaan door de ouders of door vrienden of door andere leden van dezelfde raciale of sociale groep aantonen dat de vrees in hoofde van de verzoeker zelf om vroeg of laat het slachtoffer te worden van vervolgingen, gegrond is. De wetten van het land van oorsprong, en in het bijzonder de manier waarop deze wetten worden toegepast, zijn eveneens pertinent". (vrije vertaling)

Ten laatste, «de vrees om vervolgd te worden wordt niet geacht voorbehouden te zijn voor personen die reeds vervolgd werden ; zij kan eveneens bestaan in het feit van degenen die willen vermijden zich in een situatie te bevinden waar ze zouden kunnen vervolgd worden. » (vrije vertaling)
Er bestaat in werkelijkheid geen algemeen aanvaarde definitie van de «vervolging». Desalniettemin kan men afleiden uit artikel 33 van de Conventie van 1951, dat bedreigingen van het leven of van de vrijheid om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuigingen of het behoren tot een bepaalde sociale groep, steeds vervolgingen zijn.
Andere zware overtredingen van de Rechten van de Mens – omwille van dezelfde redenen – zijn eveneens vervolgingen.

De vraag of andere nadelige acties of bedreigingen tot het begaan van deze acties een vervolging uitmaken zal afhangen van de omstandigheden van elk geval, rekening houdend met het subjectief element. Het subjectief karakter van de vrees om vervolgd te worden impliceert een in overweging name van de beschouwingen en gevoelens van betrokkene. Het is eveneens in het licht van deze gevoelens dat elke maatregel waarvan hij het voorwerp is geworden of waarvan hij vreest het voorwerp te worden, moet worden beoordeeld. Omwille van de verscheidenheid van de individuele psychologische structuren en van de concrete omstandigheden van elk geval, zou er geen algemene interpretatie van de notie vervolging kunnen bestaan.

Bovendien kan een asielaanvrager het voorwerp zijn geweest van verschillende maatregelen die, op zichzelf genomen, geen vervolging uitmaken (bijvoorbeeld, verschillende discriminatoire daden) maar waar verschillende omstandigheden aan moeten worden toegevoegd (bijvoorbeeld een algemene sfeer van onveiligheid in het land van herkomst). In dergelijk geval kunnen deze elementen, in hun geheel genomen, bij verzoeker een gemoedstoestand opwekken die redelijkerwijs toelaat te stellen dat verzoeker vreest dat hij zal worden vervolgd voor « gecumuleerde motieven ».

Het is dan uiteraard ook niet mogelijk om een algemene regel te poneren met betrekking tot de « gecumuleerde motieven », die een aanvraag tot erkenning als vluchteling gegrond maken.

Alle omstandigheden van het geval moeten noodzakelijkerwijs in overweging worden genomen, hierbij inbegrepen de geografische, historische en etnologische context.

De instantie die moet oordelen over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling heeft als taak te oordelen of verzoeker een risico loopt (zie VBC (2de ka.) 7 februari 1994, F295). Het element van vrees, die een gemoedstoestand is en een subjectieve voorwaarde, wordt in de Conventie van Genève aangevuld met het woord «gegrond». Dit woord houdt in dat het niet enkel de gemoedstoestand is van betrokkene die bepalend is voor de hoedanigheid van vluchteling, maar dat deze gemoedstoestand moet gestoeld zijn op een objectieve situatie (zie VBC (1ste ka.), 27 februari 1992, R379). De woorden «gegronde vrees» omvatten dus zowel het subjectief als het objectief element, en om het bestaan te beoordelen van een redelijke vrees, dienen deze twee elementen in overweging te worden genomen.

De beoordeling van het door verzoeker gelopen risico «wordt uitgevoerd in het licht van het relaas dat naar voren wordt gebracht en de objectieve informatie die ter beschikking is over de algemene context en over het lot van personen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden als verzoeker » (VBC (2de ka.), 7 februari 1994, F295, vrije vertaling).

Bovendien kunnen de reeds ondergane vervolgingen de vrees op verdere vervolgingen objectiveren.

Er dient eveneens te worden opgemerkt dat, nog steeds volgens de 'Guide des Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, de kandidaat-vluchteling moet aantonen dat hij terecht vreest om te worden vervolgd omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep... .

Het komt aan de persoon die de asielaanvraag onderzoekt toe, bij het vaststellen van de feitelijke gegevens van een geval, om vast te stellen omwille van welke redenen betrokkene vreest om het slachtoffer te worden van vervolgingen en te beslissen of betrokkene beantwoordt aan de verschillende voorwaarden die worden gesteld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Normaal gezien, is het enkele feit van te behoren tot een bepaalde etnische of sociale groep (personen die eenzelfde origine hebben en dezelfde levenswijze of hetzelfde sociaal statuut hebben) of bet behoren tot eenzelfde religieuze gemeenschap normalerwijs niet voldoende om de gegrondheid van de aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan te tonen.

Er kunnen echter gevallen zijn, rekening houdende met de specifieke omstandigheden waarin deze etnische, sociale of godsdienstige groep zich bevindt, waardoor het louter behoren tot deze groep de vrees om te worden vervolgd rechtvaardigt.

b)

In dit geval heeft het Commissariaat-Generaal duidelijk geen rekening gehouden met voorgaande elementen en principes.

Inderdaad, het Commissariaat-generaal :

- trekt de identiteit van verzoeker niet in twijfel, noch zijn etnische origine, noch zijn werk in de hoedanigheid van hoofd van de veiligheid van het aluminiumbedrijf te Sayanogorsk ;
- ontkent niet op geldige wijze de elementen van vrees tot vervolging in de zin van het 1 ste artikel, par. A, al. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en van de artikels 48/3 van de wet van van 15/12/1980, uiteengelegd door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten, met name het feit dat, in het kader van zijn werk als hoofd van de veiligheid van het aluminiumbedrijf te Sayanogorsk, hij getuige is geweest van illegale praktijken vanwege de directeur van dit zelfde bedrijf, dat hij getracht heeft om deze illegale praktijken aan de Burgemeester van de stad van Sayanogorsk, dat het vuur werd aangestoken aan zijn woning, dat de lokale autoriteiten vervolgens geweigerd hebben om een officieel onderzoek te openen met betrekking tot deze brand, bij gebrek aan bewijzen van criminele oorsprong, dat de verzoeker vervolgens het slachtoffer is geweest van een aanval vanwege 5 onbekende mannen, aanval na dewelke hij gedurende een maand in meerdere ziekenhuizen verbleef, dat hij vervolgens verhuisd is met zijn familie naar Sayanogorsk, maar dat hij, op datum van 5 februari 2011, het slachtoffer is geweest van een nieuwe daad van agressie aan de ingang van zijn woonblok, deze aanval heeft hem vervolgens doen besluiten om de Federatie van Rusland te verlaten ;
- Houdt op geen enkele manier rekening met het totale gebrek aan contradictie tussen de verklaringen van de verzoeker en deze van zijn echtgenote, element dat nochtans van aard is om de credibiliteit van hun verhoog te doen toenemen ;
- geen enkele zoektocht dan ook heeft ondernomen met betrekking tot het bestaan, in de Federatie van Rusland, van een algemeen corruptiesysteem en van de gevolgen hiervan, met name voor de personen die trachten om zich te verzetten tot deze maffiapraktijken bestaande binnen een Staat, dit dan terwijl dergelijke zoektocht naar informatie fundamenteel waren voor het bestaan, in hoofde van de verzoeker, van het behoren tot een welbepaalde sociale groep en, in dit geval, van het reëel bestaan, in zijn hoofde, van een gegronde vrees tot vervolging in de zin van het 1 ste artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951;
- doet, in de bestreden beslissing, geen enkele verwijzing dan ook naar de pertinente bronnen dat ze zou gebruiken om een poging te wagen om de bestreden beslissing te motiveren met betrekking tot de controles die in plaats zijn gesteld aan de grenzen van de Europese Unie en van de Schengen-Zone, zich tevreden stellend met het verwijzen naar het CEDOCA-document gevoegd in bijlage aan het administratief dossier van de verzoeker, zonder te verduidelijken welke de informatie-elementen zouden zijn die van toepassing zijn op de verzoeker;
- weerlegt niet op geldige wijze, de mogelijkheid, voor de verzoeker, om «zware aantastingen» te ondergaan, zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2. SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 48/3, §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de administratieve aktes – Schending van het artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 met betrekking tot de procedure voor het CGVS alsook haar functionering – Schending van het principe van voordeel van de twijfel waar de asielzoeker van geniet – Gebrek aan elke zoektocht dan ook met betrekking tot het bestaan van een algemene corruptiesfeer in de Federatie van Rusland en de gevolgen hiervan voor ieder persoon die trachten om zich te verzetten tegen deze corruptie en, tenslotte, van het bestaan, in hoofde van de verzoeker, van een gegronde vrees tot vervolging – Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming, zoals voorzien in het artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980

A.

1°) Ten voorlopige titel, dient er te worden onderstreept dat het CGVS op geen enkel gemotiveerde wijze de gegronde vrees tot vervolging, ingeroepen door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag weerlegt, met name dat :

1°) het feit dat hij verantwoordelijke is geweest voor de veiligheid van een aluminiumbedrijf te Sayanogorsk, dat dit bedrijf een consortium voorstelt, waarin de autoriteiten van de stad van Sayanogorsk mee te maken hebben, maar eveneens deze van de Republiek van Chakasië, dat dit bedrijf belangrijke geldstromen genereert en dat de autoriteiten, zowel lokaal, regionaal als federaal, allen er belang bij hebben dat deze illegale praktijken niet worden onthuld ; dat, volgend op zijn weigering tot deelname samen met de verantwoordelijke van dit bedrijf, in het kader van de hiervoor genoemde illegale praktijken en van het verduisteren van geld, het domicilie van de verzoeker is vrijwillig aangestoken geweest en dat deze brand, de volgende morgen, zonder gevolg geklasseerd is

geweest door de lokale politie, dit zonder dat er volwaardig onderzoek werd gevoerd; de lokale autoriteiten hebben deze brand geklasseerd «zonder gevolg» doordat er een gebrek aan bewijs is van criminele oorsprong van de brand ; dat na deze brand, de verzoeker geregeld dreig telefoons kreeg vanwege onbekende personen ; dat de verzoeker vervolgens werd aangevallen aan ingang van zijn woonblok door die mannen gewapend met een mes ; dat, volgend op deze aanval, de verzoeker gehospitaliseerd is geweest gedurende een maand in meerdere ziekenhuizen; dat bij zijn vertrek aan het ziekenhuis, de verzoeker, vrezend zowel voor zijn eigen leven als deze van de leden van zijn familie, verhuisd is naar het dorp Kapjova, alvorens te vluchten uit Siberië, alsook uit de Federatie van Rusland.

Inderdaad, het CGVS ontkent niet op geldige wijze dat de verzoeker, op louter deze basis, het bestaan in zijn hoofde, van een gegronde vrees tot vervolging zou kunnen doen gelden, in de zin van het 1 ste artikel van de Conventie van Genève en van het artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980.

2°) Ondanks het ontbreken van het voorleggen van zijn intern paspoort en/of van zijn internationaal Russisch paspoort voor de asielinstanties, en tenslotte, van het gebrek aan verduidelijkingen met betrekking tot het gevolgd traject door de verzoeker en zijn familie vanuit Siberië tot België, zal de verzoeker aantonen dat zijn vertoog duidelijk, coherent en gedetailleerd is en dat hij zich dus een bescherming had moeten zien toekennen, voorzien door het artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980.

Er dient aan het CGVS herinnerd te worden dat een asielaanvrager, ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, een «gegronde vrees tot vervolging» moet doen gelden, dit zoals voorzien door het 1 ste artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, alsook door het artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980.

Het artikel 48/3 voorziet, in haar 5 de paragraaf dat « In het kader van de evaluatie van de gegrondheid van de vrees tot vervolging van de aanvrager, is het van geen belang of hij effectief de karakteristiek verbonden aan ras, religie, nationaliteit bezit of het behoren tot een welbepaalde sociale groep of tot de politieke opinies met betrekking tot de oorsprong van de vervolging, voor zover dat deze karakteristieken hem zijn toegewezen door de auteur van de vervolging ». (vrije vertaling)

De motivatie van de bestreden beslissing voldoet niet aan de condities vastgelegd door het voorgenoemd artikel 48/3, § 5.

Inderdaad, het CGVS weerlegt niet op geldige wijze dat bijzonderder «karakteristieken» niet zouden zijn toegekend aan de verzoeker en aan leden van zijn familie door de vervolgingsagent, met name door de lokale autoriteiten van de stad van Sayanogorsk, vanwege de regionale autoriteiten van de Republiek van Chakasië en, in dit geval, door de Federaal Russische autoriteiten zelf.

Het is evident dat het CGVS zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de elementen ingeroepen door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag te onderzoeken en heeft dus niet op een geldige en adequate manier de bestreden beslissing gemotiveerd.

Dit enkel element volstaat om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te gronden.

B.

Om het statuut van vluchteling te weigeren aan de verzoeker, steunt het CGVS op volgende elementen :

1°) Met betrekking tot het overeenkomen van de asielaanvraag van de verzoeker met de criteria van de verzoeker met de criteria voorzien voor de Conventie van Genève van 28 juli 1951

- Het CGVS beschouwt dat :

“«Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Rusland problemen heeft met de directeur van het bedrijf waar u werkte en zijn handlangers. Deze problemen ontstonden nadat u ontdekte dat de directeur zich aan illegale praktijken bezondigde.

Vooreerst moet ik opmerken dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend economische en civielrechtelijke problemen omwille van een discussie met uw directeur over illegale praktijken, de brand van uw huis, vandalisme aan uw winkel en een aanval door drugsverslaafden. U verklaarde dat u nooit problemen kende met de autoriteiten in Rusland (CGVS, p. 15). Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Zo verklaarde u dat u nooit contact had met de politie, behalve bij de brand van uw huis (CGVS, p. 16). In verband met de illegale praktijken van uw directeur had u een gesprek met de burgemeester. Hierna contacteerde u de burgemeester echter niet meer (CGVS, p.

11 en 16). Ook de gouverneur contacteerde u enkel na de brand en niet na uw latere problemen, hoewel u verklaarde dat u de gouverneur vroeger dagelijks zag (CGVS, p. 7 en 16). U raadpleegde geen advocaat en diende nergens officieel klacht in, ook niet aangaande de brand van uw huis (CGVS, p. 12 en 16). U gaf nochtans aan dat de onbekenden die u telefonisch bedreigden, bang waren dat u klacht zou indienen in Moskou (CGVS, p. 12), waaruit blijkt dat u mogelijk op bescherming had kunnen rekenen.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was. Deze verwachting is des te sterker tegenover u, die verklaarde jurist van opleiding te zijn (CGVS, p. 5) en als bodyguard in aanraking te komen met ministers en andere belangrijke personen in de Russische Federatie (CGVS, p. 6-7).”.

- Ter inleidende titel, dient er te worden opgeworpen dat door de bestreden beslissing te motiveren zoals ze het gedaan heeft, het CGVS op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de actuele situatie heersende over het geheel van het territorium van de Federatie van Rusland.

Inderdaad, sinds meerdere jaren, is het geheel van het economisch en het politiek systeem van de Federatie van Rusland omgeven door de corruptie, op algemene wijze over het geheel van het territorium van de Federatie van Rusland.

In dit opzicht, dient er nuttig verwezen te worden naar het rapport van 2011 van AMNESTY INTERNATIONAL dat verduidelijkt dat « De leiders van het land altijd hun wil tot modernisering hebben uitgesproken, door het naar voren zetten van hun wens om de Rechtstaat te versterken door het hervormen van het judicair systeem. Nochtans, is de mening van velen, dat deze ambitie op een serieuze manier in gevaar wordt gebracht door de onnipresente corruptie en van het non-respect, in de praktijk, van de scheiding der machten. » (vrije vertaling)

Het artikel 48/3 voorziet, in haar 5 de paragraaf dat « In het kader van de evaluatie van de gegrondheid van de vrees tot vervolging van de aanvrager, is het van geen belang of hij effectief de karakteristiek verbonden aan ras, religie, nationaliteit bezit of het behoren tot een welbepaalde sociale groep of tot de politieke opinies met betrekking tot de oorsprong van de vervolging, voor zover dat deze karakteristieken hem zijn toegewezen door de auteur van de vervolging ». (vrije vertaling)

De vraag die vanaf dan had moeten worden onderzocht door de asielinstanties in het kader van huidige, was dus om te weten of een Russisch burger, in het licht van de huidige politieke en economische situatie in de Federatie van Rusland, die zich verzet tegen dit corruptiesysteem en dreigt om hen te ontmaskeren, voor dit motief, een vrees tot vervolging kan vrezen in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In dergelijk geval, had er door het CGVS moeten worden beschouwd dat deze persoon, evoluerende binnen een algemeen corruptiesysteem, zou moeten worden beschouwd als behorende tot een «welbepaalde sociale groep» die «politieke opinies» erop nahouden die indruisen tegen deze

In geval van huidige, is de vraag gesteld aan de asielinstanties uiterst eenvoudig : Kan de verzoeker op geldige wijze de bescherming bekomen voorzien door het 1 ste artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De verzoeker heeft uiteengelegd te hebben gewerkt in een aluminiumbedrijf te Sayanogorsk, bedrijf dat een aanzienlijke economische kracht vormde, van, binnen dit bedrijf, getuige te zijn geweest van corruptie –en illegale praktijken, deze praktijken te hebben onthuld aan de burgemeester van de stad en van, volgend op deze bekendmaking en van zijn weigering tot deelname aan dergelijke praktijken, het slachtoffer te zijn geweest, alsook zijn echtgenote en hun kinderen, van bedreigingen, fysieke aantastingen en van het in brand steken van hun woning.

Het CGVS toont op geen enkele manier aan dat de verzoeker, door het onthullen van deze illegale praktijken en door zich te willen verzetten tegen deze, een «politieke opinie» zou verkondigen, «politieke opinie» dat, in de bijzondere situatie heden ten dage in de Federatie van Rusland, een plausibele oorzaak zou zijn tot vervolging vanwege de Russische, lokale, regionale of zelfs nationale autoriteiten, dit in de zin van het 1 ste artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In dit opzicht, dient er nuttig verwezen te worden naar het Rapport van 2011 van AMNESTY INTERNATIONAL dat verduidelijkt dat « De leiders van het land altijd hun wil tot modernisering hebben uitgesproken, door het naar voren zetten van hun wens om de Rechtstaat te versterken door het hervormen van het judicair systeem. Nochtans, is de mening van velen, dat deze ambitie op een

serieuze manier in gevaar wordt gebracht door de omnipresente corruptie en van het non-respect, in de praktijk, van de scheiding der machten. » (vrije vertaling)

Men kan inderdaad niet anders dan vast te stellen dat het administratief dossier van het CGVS geen enkele informatie dan ook bevat, over hetgeen nochtans de gegrondheid van de internationale beschermingsaanvraag betreft ingediend door de verzoeker bij de Belgische autoriteiten, met name

- *het bestaan, in de Federatie van Rusland, van een algemene corruptiesfeer, dat eveneens heerst binnen de industries die een zekere economische kracht bezitten ;*
- *het bestaan, voor ieder persoon die zich verzet tegen dit systeem van algemeen heersende corruptie, van vervolgingen te ondergaan in de zin van het 1 ste artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.*

Door het niet geldig appreciëren van de gegrondheid van de asielaanvraag van de verzoeker en door zich te onthouden van het weerleggen, ter ondersteuning van de bestreden beslissing, van het minste document met betrekking tot de actuele situatie, in de Federatie van Rusland, met betrekking tot de corruptie die er heerst en van de toerekening, vanwege de autoriteiten, zowel lokaal als regionaal als federaal, van een dissidente «politieke opinie» aan iedere persoon die dit wil onthullen en van het corruptiesysteem te bestrijden, heeft het CGVS niet deelgenomen aan het vaststellen van de ingeroepen feiten door de verzoeker en heeft dus niet voldaan aan haar plicht om mee te werken aan het zoeken naar bewijs.

Door dit te doen, heeft het CGVS niet op geldige wijze, het bestaan in hoofde van de verzoeker, van een gegronde vrees tot vervolging in de zin van het 1 ste artikel A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, heeft weerlegd.

De verzoeker zal in het vervolg van huidig beroep aantonen, dat zijn verklaringen met betrekking tot de ondervonden problemen in 2008, 2009 en 2011 duidelijk, gedetailleerd en coherent zijn.

Vanaf dan, zal de verzoeker aantonen dat hij vreest, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland, van te worden vervolgd, aangehouden, gefolterd en zelfs van gedood te worden door de Russische autoriteiten, dit enkel om reden van zijn wil om de corruptie bloot te leggen, dat heerst in het geheel van de lokale, regionale en/of nationale krachten van de Federatie van Rusland.

Inderdaad, volgens de Gids van Procedures en Criteria toe te passen om het statuut van vluchteling te bepalen, « de uitgesproken vrees als gegrond moet worden beschouwd als de aanvrager op een redelijke manier kan doen gelden, dat zijn leven ondraagbaar is geworden voor hem in zijn land van oorsprong om redenen aangegeven in de definitie, waar ze ook zou zijn, voor dezelfde redenen indien hij er zou terugkeren. » (vrije vertaling)

Uiteindelijk, dient er aan herinnerd te worden dat, conform aan het artikel 48/5 van de wet van 15/12/1980, alinea 2, « (...) ».

Uit de elementen die vooraf gaan vloeit duidelijk voort dat dit absoluut niet het geval is voor de verzoeker, over het geheel van het territorium van de Federatie van Rusland.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat dit deel van de bestreden beslissing dus niet geldig en niet correct is gemotiveerd.

Tenslotte, dient ze hervormd te worden.

2°) Met betrekking tot het gebrek aan documentaire bewijzen voorgelegd door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag

- *Het CGVS verwijt de verzoeker van onvoldoende bewijzen te hebben voorgelegd, ondersteuning van zijn aanvraag tot internationale bescherming, met betrekking tot de problemen dat hij verklaart te hebben ondervonden in navolging tot zijn weigering tot het deelnemen aan de illegale praktijken die heersten binnen het aluminiumbedrijf, voor hetwelk hij gewerkt heeft als hoofd van de veiligheid en tot zijn sterke wens, om deze illegale praktijken te ontmaskeren bij de publieke krachten (met name de burgemeester van de stad van Sayanogorsk).*

Het CGVS onderstreept dat de verzoeker drie Russische medische getuigschriften heeft voorgelegd met betrekking tot zijn hospitalisering in verschillende ziekenhuisetablisementen.

Het CGVS beschouwt dat "(...)".

Het CGVS beschouwt dat deze drie getuigschriften niet verduidelijken onder welke omstandigheden dit schedeltrauma en deze blessures plaats hebben gehad, niet meer dan ze verduidelijken welke de problemen zijn dat de verzoeker zou hebben ondervonden naar aanleiding van het bezit van compromitterende informatie met betrekking tot de illegale praktijken binnen het aluminiumbedrijf en die de verzoeker en zijn familie ertoe hebben geleid om de Federatie van Rusland te ontvluchten.

Het CGVS beschouwt eveneens dat de beslissing van de Majoor DUMRAUF en van de Kapitein KRAVTCHUK om te weigeren om een begin van crimineel onderzoek te openen, document gedateerd van 8 januari 2008, enkel verduidelijkt dat geen enkele brand werd aangestoken in de nabijheid van de woning van de verzoeker en dat geen enkel spoor van vuurontsteking terug is gevonden.

Het CGVS onderstreept dat het document («mededeling») opgesteld door Majoor DUMARUF op datum van 8 januari 2008, verduidelijkt dat geen enkel onderzoek zal worden geopend om reden van het gebrek, aan vaststelling van criminele feiten aan de oorsprong van de brand op het domicilie van de verzoeker.

Het CGVS onderstreept uiteindelijk dat het document opgesteld door de Gouverneur dat gedateerd is van 14 januari 2008, verduidelijkt dat de verzoeker geen recht heeft tot een financiële compensatie in navolging van de brand op zijn woning en dit document raadde hem tevens aan om zich te wenden tot de sociale dienst van de stad Sayanogorsk of tot het Lokaal Ministerie van de arbeid en van de sociale ontwikkeling, hetgeen de verzoeker zich weerhouden heeft van te doen.

Uiteindelijk, onderstreept het CGVS dat de film, zich bevindende op de USB-sleutel voorgelegd door de verzoeker, enkel een reportage van de televisie STS toont over de brand op de woning van de verzoeker, maar verduidelijkt, op geen enkel moment, de naam van de eigenaar noch het adres van deze woning.

Deze reportage onderstreept daarentegen wel dat de branddienst van het aluminiumbedrijf geholpen heeft om deze brand te doven.

Het CVS beschouwt dus dat «De beslissing, de mededeling, de brief van de gouverneur en het filmpje in verband met de brand van uw huis bewijzen bijgevolg niets over de problemen die u na de brand van uw huis in januari 2008 zou ondervonden hebben en die er zouden hebben toe aangezet de Russische Federatie te verlaten.».

- *Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat het CGVS noch de authenticiteit, noch de validiteit van de medische documenten, voorgelegd door de verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, weerlegt.*

Deze documenten dienen dus te worden beschouwd als een begin van bewijs van de vervolgingen die de verzoeker verklaard heeft te hebben ondergaan in de Federatie van Rusland, voor zijn vlucht naar België.

Bovendien, is het evident dat de medische certificaten enkel de eventuele traumatismen/ fysieke blessures van de verzoeker kan vaststellen en verduidelijken welke de laatste hospitalisatie(s) is(zijn) geweest van deze laatste, maar mogen geen verduidelijkingen aangeven met betrekking tot de oorsprong van deze traumatismen.

Inderdaad, geen enkele dokter mag op een geldige manier attesteren welke de oorsprong van de traumatismen is, wond, blessures ...vastgesteld op een patiënt.

Een medisch getuigschrift dat verduidelijkingen bevat met betrekking tot de oorsprong van de traumatismen vastgesteld op een patiënt, zou, vanaf het begin, beschouwd worden door het CGVS als zijnde «verdacht» en «niet-authentiek».

Het is dus absurd te beschouwen, aldus zoals het CGVS het nochtans doet in de bestreden beslissing, dat, om reden van gebrek aan verduidelijkingen met betrekking tot de oorsprong van de vastgestelde traumatismen op de verzoeker door verschillende dokters, deze medische getuigschriften geen begin van bewijs zouden vormen van de vervolgingen ondergaan door de verzoeker, naar aanleiding van zijn weigering tot het deelnemen aan illegale praktijken en zijn wil om deze te ontmaskeren.

Bovendien, dient er onderstreept te worden dat geen enkele contradictie werd opgeworpen door het CGVS tussen de verklaringen van de verzoeker en deze van zijn echtgenote, met betrekking tot de vervolgingsfeiten, daterende van 2008-2009 en de feiten van februari 2011.

In dit opzicht, dient er aan herinnerd te worden, dat volgens de jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, « de verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn » (J.

HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, p. 53) en de asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. ».

Welnu, in het geval van huidige, kan men niet anders dan vast te stellen dat het CGVS

- op geen enkele manier beschouwt dat de verklaringen van de verzoeker in contradictie zouden zijn met de notoir gekende feiten ; in dit opzicht, dient de aandacht van de Raad gevestigd te worden op het gebrek aan het voorleggen, door het CGVS, van welke documenten dan ook met betrekking tot het risico tot vervolging dat weegt op iedere persoon die zich keert tegen het gegeneraliseerd corruptiesysteem die heerst, op huidig ogenblik, in de Federatie van Rusland (zie hiervoor) ; in dit opzicht nog steeds, dient er herhaald te worden dat de verzoeker, met betrekking tot alle aspecten van zijn asielaanvraag, een extreem gedetailleerd vertoog heeft afgelegd, waarvan geen enkel van deze elementene door het CGVS beschouwd wordt als zijnde in contradictie met de notoir gekende feiten ;
- niet op geldige wijze het bestaan, in hoofde van personen, die beschouwd worden, op een subjectieve manier door de Russische autoriteiten, als zich kerende tegen het prevalent gegeneraliseerd corruptiesysteem in de Federatie van Rusland, weerlegt, van een vrees tot vervolging te hebben in de zin van het 1 ste artikel van de Conventie van Genève ;
- beschouwt op geen enkel manier dat de verklaringen van de verzoeker een vaag, incoherent en / of onwaarachtig karakter zou hebben.

Uiteindelijk, is de motivering van de bestreden beslissing, wat dit punt betreft, in totale contradictie met de informatie behouden in het Rapport van 2011 van AMNESTY INTERNATIONAL (stuk 3).

Inderdaad, volgens dit rapport « De leiders van het land altijd hun wil tot modernisering hebben uitgesproken, door het naar voren zetten van hun wens om de Rechtstaat te versterken door het hervormen van het judicair systeem. Nochtans, is de mening van velen, dat deze ambitie op een serieuze manier in gevaar wordt gebracht door de omnipresente corruptie en van het non-respect, in de praktijk, van de scheiding der machten. » (vrije vertaling)

Dit element kan eveneens uitleggen voor welke motieven de verzoeker, zich volledig bewust waarom de brand werd aangestoken aan zijn woning, zich niet heeft gewend tot hogere instanties, dit nadat door de lokale autoriteiten, geweigerd was om een begin van crimineel onderzoek te voeren, volgend op deze brand en de vernieling van zijn woning.

Het is evident dat, op basis van de informatie-elementen voorgelegd door de verzoeker, ter ondersteuning van huidig beroep met betrekking tot het bestaan, in de Federatie van Rusland, van een omnipresente corruptie en van een non-respect van de scheiding der machten, dat de verzoeker niet gezocht heeft nog meer op te vallen, alsook zijn familie, dit met het risico om het lever er bij te laten.

Uiteindelijk, verwijt het CGVS de verzoeker van geen enkel belangrijk document voor te leggen getuigende van het feit dat hij in bezit was van compromitterende informatie met betrekking tot de corruptie heersende op het aluminiumbedrijf waarvan sprake, met name, volgens het CGVS, een opname van een gesprek tussen de verzoeker en de Directeur van dit bedrijf, met betrekking tot de illegale praktijken.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept, dat door dit te doen, het CGVS de principes voorgeschreven door de «Gids van toe te passen procedures en criteria om het statuut van vluchteling te bepalen», niet respecteert.

Inderdaad, deze Gids schrijft met name voor dat :

«Het gebeurt vaak dat een aanvrager niet in staat is om zijn verklaringen te onderbouwen met documenten of ander bewijs, en in het geval date en aanvrager bewijzen kan voorleggen ter ondersteuning van al zijn verklaringen, zijn meer de uitzondering dan de regel. In de meeste van deze gevallen, komt een persoon die de vervolging ontvlucht in de grootste leegheid terecht en vaak heeft deze zelfs geen persoonlijke papieren. Ook, terwijl de bewijslast toebehoort aan de aanvrager in principe, komt de taak van het vaststellen en het evalueren van alle pertinente feiten toe aan zowel de

aanvrager als aan de onderzoeker toe om alle middelen te hanteren waarover hij beschikt, om de nodige bewijzen bijeen te verzamelen ter ondersteuning van zijn aanvraag. ». (vrije vertaling)

In geval van huidige, kan men niet anders dan vast te stellen dat het CGVS

- *geen enkel belangrijk document voorlegt met betrekking tot de risico's tot vervolging ondergaan door iedere persoon die de gegeneraliseerde corruptiepraktijken, op huidig ogenblik, in de Federatie van Rusland, zou onthullen / bestrijden ;*
- *geen enkele zoektocht dan ook heeft ondernomen om het bestaan na te gaan van dit aluminiumbedrijf, met betrekking tot de economische kracht van dit bedrijf in de desbetreffende regio, over het bestaan van eventuele praktijken van corruptie binnen dit bedrijf.*

Dit doende, is het evident dat het CGVS zich van haar plicht heeft ontdaan tot medewerking tot bewijsvergaring.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de bestreden beslissing niet geldig en niet correct is gemotiveerd op dit punt.

Tenslotte, dient ze hervormd te worden, of op zijn minst, te worden nietigverklaard.

3°) Met betrekking tot de duurtijd van drie maanden die verlopen is tussen de laatste problemen ondervonden door de verzoeker (5 februari 2011) en zijn vlucht uit de Federatie van Rusland

- *Het CGVS werpt op dat de verzoeker bijna drie maanden heeft gewacht tussen zijn laatste problemen - met name de aanval met een mes waar hij het slachtoffer van geweest is op 5 februari 2011 – en zijn vlucht uit de Federatie van Rusland op het eind van de maand april van het jaar 2011.*

Het CGVS beschouwt dat het feit dat de verzoeker bijna drie maanden gewacht alvorens te vluchten, dit feit de credibiliteit van de vervolgingen waarvan hij het slachtoffer is geweest, nabij de Belgische autoriteiten.

- *Ter inleidende titel, dient er onderstreept te worden dat door de bestreden beslissing te trachten te motiveren op deze basis, het CGVS geen rekening heeft gehouden met de volgende elementen :*
 - *de verzoeker was gekwetst en moest dus verzorgd worden alvorens in staat te kunnen zijn om te reizen ;*
 - *de verzoeker, alsook zijn echtgenote en hun twee dochters, hebben zich verscholen gedurende drie maanden in een klein dorp te Kapjova, dit zonder geen enkele stap dan ook te hebben ondernomen nabije de lokale autoriteiten en in afwachting dat ze de Federatie van Rusland konden verlaten;*
 - *de verzoeker, die niet in het bezit was van een identiteitsdocument (intern paspoort/internationaal paspoort), hij zijn vlucht heeft moeten organiseren alsook deze van de leden van zijn familie en heeft dus geld bijeen moeten verzamelen opdat ze in staat zouden zijn om de nodige identiteitsdocumenten te betalen om de grenzen van de Europese Unie te kunnen oversteken, om hun traject alsook deze van de mensensmokkelaars. In dit opzicht, is het dus perfect logisch dat de verzoeker, na dit incident van 5 februari 2011, niet onmiddellijk de vlucht heeft kunnen nemen om zich te verschuilen, alsook zijn familie, in het buitenland.*

In tegendeel, het enkele feit dat de verzoeker niet onmiddellijk de Federatie van Rusland heeft verlaten na dit incident van 5 februari 2011, toont duidelijk aan, dat hij het voorkomen van dit incident, zijn vlucht niet had georganiseerd en het dus wel degelijk dit laatste incident is, dat hem heeft doen besluiten om te vluchten en om zijn familie in veiligheid te brengen.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de bestreden beslissing niet geldig en niet correct is gemotiveerd op dit punt.

Tenslotte, dient ze hervormd te worden, of op zijn minst, te worden nietigverklaard.

4°) Met betrekking tot het traject van de verzoeker naar België – Met betrekking tot de reisdocumenten

- *Het CGVS beschouwd dat de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot zijn traject vanuit het dorp Kapjova (Siberië) tot België, niet credibel is.*

Het CGVS herinnert er aan dat de verzoeker verklaard heeft per trein te hebben gereisd vanuit het dorp Kapjova tot Moskou, vervolgens vier dagen te hebben verbleven in Moskou en vervolgens een bus te hebben genomen tot België (CGVS, p. 9).

Het CGVS werpt eveneens op dat de verzoeker verklaard heeft gecontroleerd te zijn geweest tot tweemaal toe na Minsk, maar dat hij en zijn dochter, niet persoonlijk gecontroleerd werden.

Het CGVS beschouwd dat deze verklaringen niet credibel zijn en dat, volgens de informatie in haar bezit, de grensovergangen van de Europese Unie en van de Schengen-Zone het voorwerp uitmaken van stricte controles en dat, aan de grensovergangen per bus, alle passagiers gecontroleerd worden.

Het CGVS beschouwt dus dat de verklaringen van de verzoeker met betrekking tot de grensovergangen van de Europese Unie en de Schengen-Zone niet credibel zijn.

Uiteindelijk, beschouwt het CGVS dat de verzoeker in het bezit zou kunnen zijn van een internationaal paspoort, die hij niet zou hebben voorgelegd aan de Belgische asielinstanties, omdat dit paspoort informatie zou kunnen bevatten met betrekking tot afgifte van een visum aan de verzoeker en / of met betrekking tot de vertrekdatum van de verzoeker uit de Federatie van Rusland.

- Ten inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat, volgens de jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, «onder reserve van de toepassing van eventuele exclusieclausule, is de te beantwoorden vraag in het stadium van het onderzoek van het in aanmerking komen voor het staut van vluchteling, definitief wordt beschouwd wanneer de aanvrager redenen heeft of niet om vervolging te vrezen, van één van de motieven geïndiceerd door de Conventie van Genève ; indien het onderzoek naar de credibiliteit, waar normaal gezien toe overgegaan wordt, in de regel een noodzakelijke stap vormt om deze vraag te beantwoorden, moet men vermijden dat deze stap de vraag op zich belemmert ; in het geval er twijfel bestaat over de realiteit van zekere feiten of over de sereniteit van de aanvrager, het uitspreken van deze twijfels, staat niet in de weg om zich in fine te ondervragen over de vrees tot vervolging die zou kunnen worden vastgesteld op voldoende wijze, niet tegenstaande deze twijfel, door de elementen van de oorzaak, die, overigens, als waarachtig worden beschouwd». (CCE, arrest n° 35 517 van 09/12/09, vrije vertaling).

Men kan niet anders dan vast te stellen dat deze principes op geen enkele manier werden gerespecteerd door het CGVS in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoeker, doordat het CGVS zich tevreden stelt met de bestreden beslissing te motiveren op basis van verklaringen die als onjuist worden beschouwd vanwege de verzoeker met betrekking tot zijn traject naar België.

Bovendien, dient er vermeld te worden dat geen enkele contradictie opgeworpen werd door het CGVS tussen de verklaringen van de verzoeker en zijn echtgenote, met betrekking tot de vervolgingsfeiten, die geleid hebben tot hun vlucht uit Tsjetsjenië.

In dit opzicht, dient er te worden herinnerd dat volgens de jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat « de verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn » (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, p. 53) en de asielzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. ».

Welnu, in geval van huidige, kan men niet anders dan vast te stellen dat het CGVS

- op geen enkele manier beschouwt dat de verklaringen van de verzoeker in contradictie zouden zijn met de notoir gekende feiten ; integendeel, in dit opzicht nog steeds, dient er herhaald te worden dat de verzoeker, met betrekking tot alle aspecten van zijn asielaanvraag, een extreem gedetailleerd verhoor heeft afgelegd, waarvan geen enkel van deze elementen door het CGVS beschouwd wordt als zijnde in contradictie met de notoir gekende feiten ;
- niet op geldige wijze het bestaan, in hoofde van personen, die beschouwd worden, op een subjectieve manier door de Russische autoriteiten, als zich kerende tegen het prevalent gegeneraliseerd corruptiesysteem in de Federatie van Rusland, weerlegt, van een vrees tot vervolging te hebben in de zin van het 1 ste artikel van de Conventie van Genève ;
- beschouwt op geen enkele manier dat de verklaringen van de verzoeker een vaag, incoherent en / of onwaarachtig karakter zouden hebben.

Dit ontbreken aan elke contradictie tussen de verklaringen van de verzoeker en deze afgelegd door zijn echtgenote, wat betreft de problemen die geleid hebben tot hun vlucht uit de Federatie van Rusland en / of hun traject naar Europa en België, vormt een element die de credibiliteit van hun verhoor versterkt, dit in tegenstelling tot hetgeen beschouwd wordt door het CGVS in de bestreden beslissing.

Uit hetgeen vooraf gaat, vloeit voort dat de bestreden beslissing niet geldig en niet correct is gemotiveerd op dit punt.

Tenslotte, dient ze hervormd te worden, of op zijn minst, te worden nietigverklaard.

5°) Met betrekking tot het intern Russisch paspoort van de verzoeker

Het CGVS beschouwt dat gezien het feit dat er geen enkele credibiliteit kan gegeven worden aan het asielvertoog van de verzoeker, geen enkele credibiliteit kan geschonken worden aan de verklaringen van de verzoeker, volgens dewelke zijn intern Russisch paspoort vernield zou zijn in de brand op zijn woning in januari 2008 en dat de verzoeker vervolgens geen enkele stap zou hebben ondernomen om een nieuw intern paspoort te bemachtigen (CGVS, p. 7-8).

Het CGVS onderstreept dat, volgens de informatie in haar bezit en waarvan kopie is gevoegd aan het administratief dossier, is het praktisch onmogelijk om deel te kunnen nemen aan het dagelijkse leven in de Federatie van Rusland, zonder dergelijk document.

Het CGVS onderstreept dat de verzoeker verklaard heeft dat nadat hij zijn intern paspoort has verloren in januari 2008, de verzoeker op meerdere ogenblikken gehospitaliseerd is geweest, en zijn zaken heeft verkocht in februari 2011 (CGVS, p.6, 13-15).

Het CGVS beschouwt dat de verzoeker zijn intern Russisch paspoort niet voorlegt, doordat deze een eventuele registratie («propiska») zou kunnen bevatten elders in de Federatie van Rusland en / of van afgifte van een internationaal paspoort.

Het CGVS beschouwt dus dat de verzoeker, alsook de leden van zijn familie, nog steeds houder zouden zijn van een identiteitsdocument, die ze niet voorgelegd hebben aan de Belgische autoriteiten, hetgeen de credibiliteit van hun asielvertoog vermindert.

- *Ter inleidende titel, dient er te worden onderstreept dat het CEDOCA- document gevoegd in bijlage aan het administratief dossier van de verzoeker, verwijst naar personen van Tsjetsjeense origine en van Russische nationaliteit en dat deze dus, in dit geval, niet kunnen toegepast worden op de verzoeker.*

Bovendien, ter lezing van de auditienota's van de verzoeker, kan men niet anders dan vast te stellen dat hij op geen enkele manier geconfronteerd is geweest, tijdens zijn auditie door het CGVS, met betrekking tot de informatie actueel behouden in bijlage aan zijn administratief dossier

Welnu, volgens het artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003, "(...)"

In geval van huidige, kan men niet anders dan vast te stellen dat de verzoeker op geen enkele manier geconfronteerd is geweest door de vervolgingsagent van het CGVS, met betrekking tot deze zozegde contradictie tussen de verklaringen van de verzoeker voor het CGVS en de positie van deze instantie over deze vraag.

Door zich te onthouden van de verzoeker te confronteren met deze zozegde contradictie / incoherentie, heeft het CGVS dus het artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003.

Dit deel van de bestreden beslissing is niet geldig en niet correct gemotiveerd op dit punt.

Tenslotte, dient ze hervormd te worden, of op zijn minst, te worden nietigverklaard.

6°) Met betrekking tot de toepassing van het artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 :

De bestreden beslissing, vermeldt in dit verband dat :

« Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u (...) »

- *In dit opzicht, dient er te worden verwezen naar de gebeurtenissen omschreven onder het punt 3 hierna.*

3. MET BETREKKING TOT DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING : Schending van het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, ingevoerd door het artikel 26 van de wet van 15 september 2006

Het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 (B.S. 6 oktober 2006) stelt: "..."

Ter lezing van de bestreden beslissing, kan men niet anders dan vast te stellen dat ze geen enkele motivering dan ook bevat met betrekking tot het ontbreken van toekenning, aan de verzoeker, van het statuut van de subsidiaire bescherming.

Vanaf dan, kan er niet uitgesloten worden dat de verzoeker en leden van zijn familie, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland het slachtoffer zouden kunnen zijn van foltering, zware psychologische druk en / of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Er kan dus niet op een serieuze manier worden gecontesteerd dat, ondanks het gebrek aan «zware bedreigingen tegen zijn leven (van de verzoeker) en om reden van het zinloos geweld in geval van een intern of internationaal gewapend conflict», de verzoeker en de leden van zijn familie het slachtoffer zouden kunnen zijn van foltering, zware psychologische druk en / of van onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uit hetgeen vooraf gaat volgt dat door de bestreden beslissing te nemen, het CGVS het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 heeft geschonden, ingevoerd door het artikel 26 van de wet van 15 september 2006.

4. Met betrekking tot het gebrek aan een geldige en adequate motivering

Om aan de wensen van de wetgever te beantwoorden, moet een administratieve beslissing genomen ten aanzien van een asielaanvrager wettelijk gemotiveerd zijn, overeenkomstig de vereiste verplichtingen van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 schrijft in principe, in haar artikel 2, voor om elke administratieve beslissing met een individueel karakter formeel te motiveren.

Deze zelfde wet preciseert, in haar artikel 3, dat "...".

In dit geval, blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is, het Commissariaat-generaal hebbende geen rekening gehouden met de bijzondere situatie van de verzoeker.

Daarnaast, moet de lengte van de motivering proportioneel zijn tot het belang van de beslissing (LEROY M., «La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver», in het Rapport van de studienamiddagen te Namen op 8 mei 1992 over de formele motivering van administratieve akten, 12-13).

De vereiste van motivering van een beslissing is bedoeld om de geïnteresseerde in staat te stellen perfecte kennis van zaken te hebben van de redenen die haar rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989) ;

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uitleggen, is het uiteenzetten in de beslissing zelf van de redenering in rechte en in feite die dient als grondslag. Dit is het officieel bekrachtigen van wat en waarom de auteur van de beslissing heeft geoordeeld zijn bevoegdheid te mogen toepassen op de situatie van de feiten die hem zijn voorgelegd » (LAGASSE D., «La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs», Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Daarenboven moet de motivering «adequaate» zijn, met andere woorden ze moet manifest betrekking hebben op de beslissing, ze moet duidelijk, precies, volledig en voldoende zijn.

De Raad van State heeft overigens de mogelijkheid gehad om zich uit te spreken op meerdere ogenblikken over hetgeen men dient te verstaan onder «motivering».

Het is bijgevolg dus niet voldoende dat het administratief dossier eventueel doet blijken van de feiten waarop de beslissing steunt opdat deze beschouwd zou worden als voldoende gemotiveerd naar de normen van het recht (zie D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., «L' accès au territoire, le séjour, l' établissement et l' éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42 488).

De Raad van State is inderdaad, met reden, van mening dat ze niet mogen kijken naar de enige motieven neergelegd in de (bestreden) akte (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Inderdaad, het komt de administratie toe om "zichzelf discipline op te leggen om over te gaan tot een minutieus onderzoek van elke zaak en om haar beslissingen te verantwoorden zonder zich te mogen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerde over de motieven van de beslissingen hen betreffende, om hen in staat te stellen om na te gaan of men overgegaan is tot het voeren van dit onderzoek » (Parl. St. Kamer, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998).

Sinds het Commissariaat-generaal het 1 ste artikel van de Conventie van Genève heeft geschonden alsook het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, heeft het haar beslissing niet adequaat gemotiveerd, dit om redenen uiteengelegd en ontwikkeld hiervoor.

Wat betreft hetgeen voorafgaat, is het ten onrechte dat het CGVS een beslissing heeft genomen, ten aanzien van de verzoeker, tot weigering van het erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming.

Om al deze verschillende redenen, verzoekt de verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om haar beslissing tot weigering van het erkennen van het statuut van vluchteling en weigering tot het verlenen van een subsidiaire bescherming door het Commissariaat-Generaal, ten aanzien van de verzoeker, op datum van 8 augustus 2011 te hervormen (en aan hem ter kennis gebracht op 10 augustus 2011) en om het statuut van vluchteling te erkennen.

Ten subsidiaire titel, verzoekt de verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing nietig te verklaren en ze terug te sturen naar de CGVS voor bijkomende informatie.

Absoluut ten voorlopige titel, en in het geval waarin het statuut van vluchteling hem niet zou worden toegekend, verzoekt de verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de bestreden beslissing nietig te verklaren inzake het niet erkennen van de mogelijkheid om te genieten van de subsidiaire bescherming en om zijn recht te erkennen op deze bescherming."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofdfeiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad stelt vast dat de door verzoeker ingeroepen vervolgingsproblemen, met name de brandstichting bij hem thuis op 5 januari 2008, de vele dreigtelefoons die hij nadien ontving, de aanval eind augustus 2008 op de markt door vijf drugsverslaafden en de aanval op 5 februari 2011 in Krasnoyarsk aan de ingang van zijn woning, door drie personen met een mes, criminele feiten waarvoor volgens verzoeker de entourage van de directeur van de aluminiumfabriek van Krasnoyarsk, waar hij als veiligheidschef zou hebben gewerkt, verantwoordelijk zou zijn (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/07/2011, p. 10), allemaal problemen van interpersoonlijke, private en gemeenrechtelijke aard betreffen die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen.

2.4. Verzoeker tracht, zo merkt de Raad op, thans in zijn verzoekschrift zijn problemen onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag te brengen door zich te beroepen op de termen "politieke overtuiging" en "sociale groep" uit de vluchtelingendefinitie. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij als persoon "evoluerende binnen een algemeen corruptiesysteem, zou moeten worden beschouwd als behorende tot een «welbepaalde sociale groep» die «politieke opinies» erop nahouden die indruisen tegen deze van het huidige politieke systeem en (...) zou moeten kunnen genieten van de bescherming geboden door het 1 ste artikel van de Conventie van Genève van 28 juli 1951" (Verzoekschrift, p. 14). Hij stelt dat hij door het onthullen van illegale, corrupte praktijken en door zich hiertegen te willen verzetten een welbepaalde politieke opinie verkondigt en meent dat deze dissidente politieke opinie, waarmee hij tot een welbepaalde sociale groep van gelijkgezinden beweert te behoren die net als hijzelf

het corruptiesysteem willen onthullen en bestrijden, een plausibele oorzaak zou kunnen zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag door de Russische lokale, regionale of zelfs nationale autoriteiten, gelet op de bijzondere situatie heden ten dage in de Russische Federatie (*Ibid.*, p. 14-15). Verzoeker, die in verband met de situatie in de Russische Federatie verder verwijst naar een rapport van Amnesty International van 2011 dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, verklaart in die zin ook dat *“hij vreest, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland, van te worden vervolgd, aangehouden, gefolterd en zelfs van gedood te worden door de Russische autoriteiten, dit enkel om reden van zijn wil om de corruptie bloot te leggen, dat heerst in het geheel van de lokale, regionale en / of nationale krachten van de Federatie van Rusland”* (*Ibid.*, p. 15). De Raad merkt echter op dat verzoeker voorheen tijdens zijn asielpcedure nooit zijn *“politieke opinie”* ter sprake heeft gebracht. Verzoeker maakte hiervan nooit eerder gewag, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien op het Commissariaat-generaal. Integendeel zelfs, op het Commissariaat-generaal gaf hij uitdrukkelijk aan geenszins politiek geëngageerd te zijn. Op de vraag van de commissaris-generaal of hij politieke sympathieën heeft en aan politieke activiteiten deelnam, antwoordde verzoeker, die verklaart geen lid te zijn van een politieke partij (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/07/2011, p. 7), immers het volgende: *“N, niet politiek. Ik probeerde politiek te vermijden. Het was een soort maffia”* (*Ibid.*, p. 7). Gelet op het feit dat verzoeker voorheen tijdens zijn asielpcedure op geen enkel moment heeft aangegeven dat zijn ingeroepen problemen politiek geïnspireerd zouden zijn, en gezien zijn verklaring afgelegd aan de commissaris-generaal geen politieke sympathieën te hebben en daarentegen politiek te willen vermijden, kan zijn huidig *a posteriori*- betoog omtrent zijn beweerde dissidente politieke opinie niet in het minst ernstig worden genomen. Verzoeker toont (hoe) dan ook, zo stelt de Raad vast, geenszins aan en maakt allerm minst aannemelijk dat de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten problemen van politieke aard betreffen.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan omwille van zijn vermeende *“politieke opinie”* tot een *“welbepaalde sociale groep”* te behoren, merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, de door verzoeker als welbepaalde sociale groep, met name de groep van personen die zich net zoals hem tegen corruptiepraktijken vanwege de (Russische) autoriteiten zouden verzetten en deze wensen en/of proberen te bestrijden, bezwaarlijk kan worden beschouwd als zijnde een sociale groep in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Immers, overeenkomstig artikel 48/3, § 4, d), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) kan worden gesproken van een specifieke sociale groep wanneer de leden van die groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van hen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en deze groep in het betrokken land een identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Verzoeker toont geenszins aan dat de door hem omschreven sociale groep aan de door artikel 48/3, §3, 4, d) gestelde vereisten voldoet. De Raad besluit dat verzoeker geenszins een *nexus* met het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt.

2.5. Waar verzoeker verklaart te vrezen bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie vervolgd, aangehouden, gefolterd en zelfs gedood te worden door de Russische autoriteiten, dit enkel omwille van zijn wil de heersende corruptie bloot te leggen, wijst de Raad erop dat hij eerder zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten in de Russische Federatie (stuk 10, Vragenlijst DVZ 12/05/2011, p. 3 en stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/07/2011, p. 15). Overigens maakte verzoeker in de loop van zijn asielpcedure nooit eerder melding van het feit dat die autoriteiten hem een welbepaalde anti-corruptie-attitude zouden toeschrijven, die hem kwalijk zou worden genomen. Verzoekers hypothetische vrees die gestoeld is op zijn profiel, berust aldus niet op enige concrete persoonlijke ervaring en kan dan ook weinig ernstig worden genoemd.

2.6. Met betrekking tot de vraag van verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet derhalve alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hier geen beroep op deed.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker geheel heeft nagelaten voor zijn problemen in zijn land van herkomst lokaal aanwezige hulp en bescherming te zoeken. Dit blijkt zeer duidelijk uit het administratief dossier, meer bepaald het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers, op

de vraag van de commissaris-generaal of hij ooit in zijn land van herkomst bescherming zocht, bijvoorbeeld op bestuurlijk niveau of bij de dorpsoudste, antwoordde verzoeker: *“Bij wie? Ik weet dat er geen hulp is. Ik weet hoe instellingen werken. Misschien chanteren ze me en kidnappen me”* (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/07/2011, p. 16). Gevraagd of hij, afgezien van die ene keer dat men brand stichtte in zijn huis, de politie ooit contacteerde, verklaarde hij: *“N, waarom? Ik hield me met mijn eigen dingen bezig”* (*Ibid.*, p. 16). Toen hem vervolgens de vraag werd gesteld of hij na zijn recentste problemen, met name de fysieke aanvallen op zijn persoon, de gouverneur, die hij volgens zijn verklaringen vroeger bijna dagelijks zag (*Ibid.*, p. 7), nog had gecontacteerd, stelde hij: *“N. Waarom? Zelfs de gouverneur weigerde me tijdelijk verblijf na brand. Ik vroeg hem officieel om hulp maar hij weigerde”* (*Ibid.*, p. 16). Wanneer de commissaris-generaal hem meteen daarop de vraag stelde of hij voor zijn problemen ergens klacht heeft ingediend, kwam verzoeker niet verder dan de vraag: *“Waar?”* (*Ibid.*, p. 16). Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees dat uit zijn verklaringen kon worden opgemaakt dat hij veel mensen kende en hem de vraag stelde waarom hij na zijn recentste problemen geen andere mensen contacteerde, poneerde verzoeker het volgende: *“Ik was bang voor mijn familie. Het was niet mogelijk”* (*Ibid.*, p. 16). De vraag of hij in de Russische Federatie ooit een advocaat contacteerde, beantwoordde verzoeker met: *“Hoe zou een advocaat me kunnen helpen. Er is geen recht. Ik kon niks doen.”* (*Ibid.*, p. 16). Uit voormelde verklaringen blijkt zeer duidelijk dat verzoeker, ondanks de nauwe banden die hij zou hebben gehad met verschillende vooraanstaande publieke figuren zoals de Minister van Financiën, geheel heeft verzuimd voor zijn problemen bescherming te bekomen vanwege de Russische autoriteiten. Verzoeker, die overigens, zoals reeds werd opgemerkt, zowel tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als nadien tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk te kennen gaf dat hij, afgezien van de beweerde problemen met de burgemeester, nooit problemen heeft gekend met zijn nationale autoriteiten, weet echter, zo stelt de Raad vast, niet één afdoende reden op te geven voor zijn verzuim om de nationale bescherming in te roepen. Verzoeker heeft, zo blijkt uit zijn verklaringen, enkel en alleen hulp gezocht naar aanleiding van de brandstichting in zijn huis op 5 januari 2008. Echter, nadien heeft hij geheel nagelaten om voor zijn recentere vervolgingsproblemen, met name de daden van fysieke agressie waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest, een eerste maal eind augustus 2008 en een tweede en laatste keer op 5 februari 2011, bescherming te zoeken. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hem in zijn land van herkomst de nodige bescherming ontbeert. Derhalve komt hij niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

2.8. Het document dat verzoeker thans aan zijn verzoekschrift toevoegt, met name een rapport van Amnesty International van 2011, kan de hierboven weergegeven vaststellingen niet ombuigen. Het stuk toont immers niet aan dat de problemen van verzoeker wel degelijk een *nexus* vertonen met het Vluchtelingenverdrag en maakt evenmin aannemelijk dat het verzoeker in zijn land van herkomst aan nationale beschermingsmogelijkheden ontbreekt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN